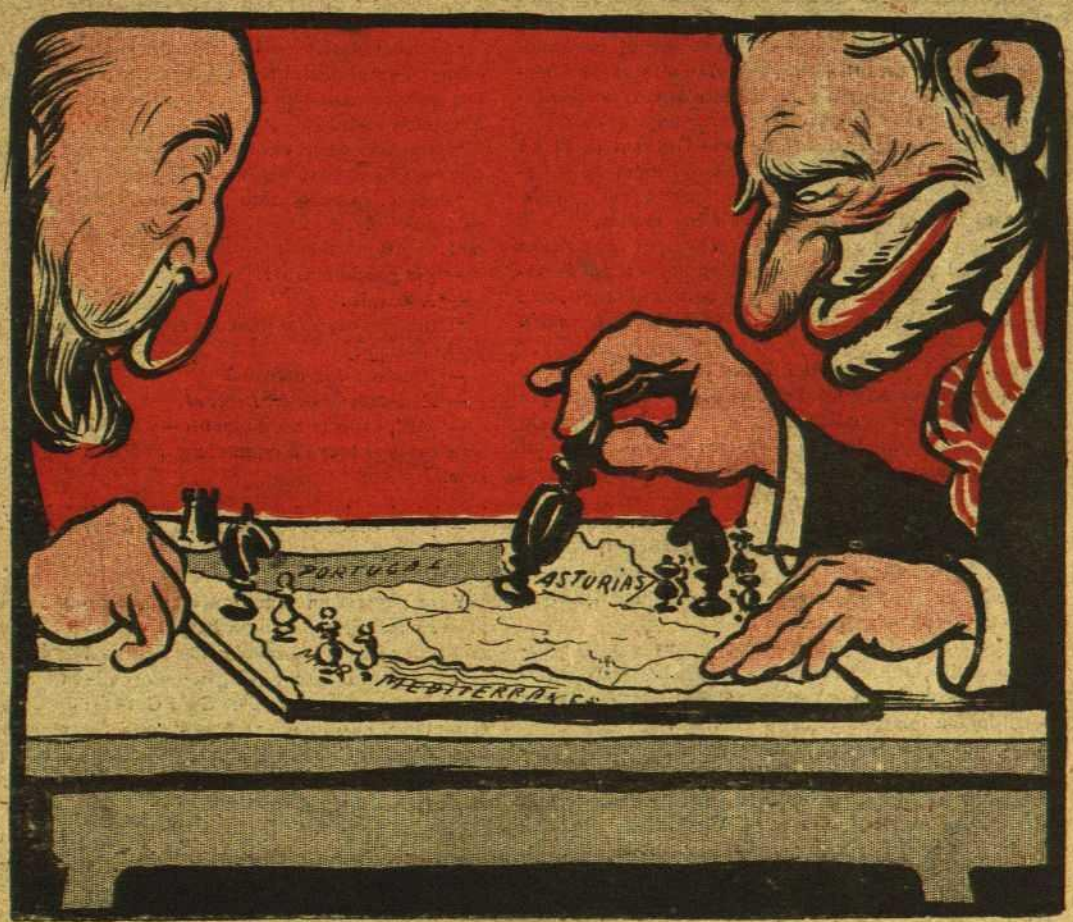
31 Juliol 1902 — Any I N.º 31

¡CU-CUT!

Barcelona — Escudellers, 54

ESCACHS POLÍTICHS

La vritat, no sé ahont posarlo,
cuasi no pot b:llugarse,

y segons ahont el coloqui
es fácil què'm fassin *jaque*.

Vaja, la regeneració es un fet: ja comensém a fer la pols a Fransa. Si als nostres vehins d'enllá del Pirineu encara no'ls igualém ni en cultura, ni en administració, ni en exército, ni en marina, ens hem posat al seu nivell... en seqüestrade.

Por ahí se empieza deurá dir en Silvela, que es l'inventor d'això de la *regeneración; el que nos trajo las gallinas*, com si diguessim.

Ara com ara ja tenim seqüestrada, més endevant tindrém destripador y *homme coupé en morceaux*, y després anirá venint tot lo altre.

Si senyors, seqüestrada; una seqüestrada auténtica, tan bona o millor que la de Poitiers, y fins ab uns quants dias més de seqüestrament.

La Mercé Ferrán no té res que envejar a la Blanca Monnier, per quin motiu els diaris d'aquí no han desaprofitat la ocasió de fer la pols als francesos ab cert engreiment *chauviniste*, detallant las més minimas circunstancias del fet, que posan el pabelló de Sant Gervasi molt per demunt del de Poitiers.

Efectivament, la nostra seqüestrada estava més magra que la francesa, més bruta que la francesa y més idiota que la francesa. Aquet orgull nacional, que no pot ser més llegitim, sobreix en totas las informacións de la prempsa que's disputa la *mayor circulación*... per las botigas que fabrican monjetas cuitas.

Per altra banda el succés de Sant Gervasi els hi ha vingut com l'anell al dit. Després del crim de la Cecilia Aznar, sortir una gangueta com aquet seqüestrament, es lo que sen diu ploure sobre mullat.

Els rotatius y no rotatius ja'n tenen per anar tirant una mesada, y'ls comerciants de romansos no deixarán d'aprofitar tan bona ocasió escandalitzant altra vegada els carrers ab la *historia d'aquella mala mare*...

Periódich hi há com *El Liberal en Barcelona*, que en aquets assumptos es el que hi té més bona má, que omplena sis o set columnas a diari d'una informació tan sugestiva, que'l folletí de més interés resulta al costat seu més aixarrait y pesat que un article den Pena.

Als reporters de *El Liberal* se'ls hi ha de reconéixer aquesta habilitat. El fet més insignificant, després de filtrat pels alambins de la seva imaginació y de garbellat pel cedás de la seva fantasía, queda convertit en un verdader poema.

Ha publicat ressenyas de crims, robos y altres excessos el diari del carrer Nou que ni'ls mateixos delinqüents s'hi han sapigut conéixer de tan engrandits per la caldejada imaginació del periodista.

A n'aquet pas els editors d'entregas se veurán precisats a plegar el ram, y en Luis de Val s'haurá de concretar al conreu del género epistolar llogant una barraca de memorialista a la Virreina y escribint cartas pels soldats y minyonas de servey.

Y no's creguin que *El Liberal* las dongui aixís al engrós las noticias, no senyors, no; en la informació del seqüestrament de Sant Gervasi hi trobarán detalladas per pessas menudas y ab titulets a part totas las circunstancias del succés: el número de pallas que formavan el jas de la victima, de las filagarsas dels pellingos que vestía y fins la cantitat y *sexo* dels parássits que li corrían pel demunt. Res s'ha escapat a la percepció finissima dels reporters de *El Liberal*, ni el *mal olor* que feya'l quarto ahont estava tancada la Mercé; fetor descrita ab detalls tan subtilissims que ni que s'haguessin assessorat ab un gos perdiguer, que son els que millor percebeixen las sensacións olfatorias.

Agafin el número de *El Liberal* del dia 24 y veurán com las primeras ratllas de la informació que du per títol *Enterrada en vida*, ja convidan a llegir.

A dos quarts de set varen trucar per telefon a *El Liberal* participant que a Sant Gervasi succeía *algo grave*. El comunicant no vol dir el seu nom y aquí comensa el misteri.

Dos redactors agafan un cotxe y *al rápido rodar del vehículo* arriban a Sant Gervasi. Al arribarhi se'ls presenta un home que resulta ser el misteriós confident y sense revelalshi tampoch el seu nom els fa anar al carrer de la Sa'ut.

Y a seguit comensa l'acció descrita en vuit columnas de lletra atapaidó. La exposició del drama es tan sugestiva com el mateix prólech, y per edificació de periodistas y no periodistas n'extrayém els següents interessantissims detalls:

«LA CASA MISTERIOSA

"Anochecía. Ni en los alrededores, ni frente á la casa, ni en el portal había gente que denotase suceso tan sensacional como el que en el interior se presentó á nuestra vista.

"La puerta de la casa se hallaba abierta y sólo interceptaba el paso una verja de hierro.

"Dentro, en el recibidor, veíanse sentadas una señora y una niña.

"Les preguntamos:

—"¿Se puede entrar?

—"Adelante.

"Penetramos, y un guardia civil nos corto el paso, preguntando:

—"¿Quiénes son ustedes?

—"Redactores de *El Liberal*.

—"¡Ah!, esperen un momento—y subió por la escalera como si fuera á comunicar orden á algún superior.

. . . . . .

—"¿Son ustedes redactores de *El Liberal*?

—"Sí, señores.

—"Pueden ustedes subir."

Y tot segueix en aquet mateix tó, sempre sostingut l'interés, sempre palpitant la nota misteriosa; sempre en primer terme las fantásticas figuras dels dos reporters que com Dante y Virgili escorcollavan aquellas regións sobrenaturals... de Sant Gervasi de Cassolas, tapantse el nas ab una má, ab l'altra aguantant las quartillas, ab l'altra escribint, y accionant ab la que'ls quedava lliure. Una informació a quatre mans, com si diguessim.

LLEIXIU

MOLT FÁCIL

No més m'he internat dos passas
y cuasi no sé que fé...

¿Veyám si ab las *tres* carbassas
encara m'ofegaré?

BON VENT

Está vist, estém de pega.
Un dia per una cosa
y l'endemá per un'altra,
fa un quant temps que sempre'ns toca
tenir de ballá ab la lletja
y está en contínua *zozobra*.
L'Amat sen va a Sant Hilari;
estará dos mesos fora,
y ens deixa a en Fabra y Ledesma...
que es deixar ben poca cosa.
Ja resulta una desgracia
per la pobre Barcelona,
quedá en mans de tot un Fabra
que ha perdut l'*esma* y la solta.
Ja es una pega terrible
que'ns governi un cap d'estopa,
que está ple de vent per dintre
y de cosmétich per fora.
Donsas com que las desgracias
no acostuman a anar solas,
ens en ha vingut un'altra
tan groixuda y dolorosa.
Ja sabrán que en Coria ens deixa;
si senyors, l'ilustre Coria
se'n va a la *Villa del Oso*...
es dir se'n va, se n'hi entorna,
y dimiteix el seu cárrech.
Está tip de Barcelona:
no vol passar més disgustos,
no vol tenir més caborias
y ha decidit entornársen
a sas terras *sanitosas*,
fumarse lo que li queda
y guanyarse las garrofas
escribint en un diari
d'aquestos que ningú els compra.
Quan la nova va escamparse
de la dimissió den Coria,
en tots els círcols polítichs
fou la conmoció tan fonda,
que's pot dir que en tot lo dia
no's va parlar d'altra cosa.
A n'els estanchs la noticia
va caure com una bomba,
produint terrible pánich
la nova *aclaparadora*.
Els estanquers tremolavan,
puig veyan de cop y volta
quedarse desvanescudas
las ganancias ilusorias
que ab en Coria es prometian,
y anavan plora que plora
corrent d'una banda al altra,
trucant a totas las portas
demanant que'ls desliuressin
d'una desgracia tan grossa.
Pro tot plegat va sé inútil,
no's va poguer trobar forma
de solucionar l'assumpto
de manera decorosa.
Y ara venen els apuros.
¿Qui sustituirá a n'en Coria?...
Si'm prometen la reserva,
com que jo en sé alguna cosa
aviat els treuré de dubtes.
Sembla que ja hi há persona
que fa temps que's preocupa,
procurant ficar la pota
a la Casa de la Vila...
y aquesta es en *Chirigotas*.
L'home té qui li treballa
perque em consta que l'apoyan

els redactors del *Diluvio*,
en Junoy, en Roca y Roca
y el *gremio de taberneros*,
y está que no sab ahont toca
prometent que, si'l designan
per menjarse aquella poma,
porta un grapat de progectes
y pensa fer grans reformas.
La primera, es de que als *guras*
en lloch de portar pistola,
que quasi may la utilisan,
els hi fassin portar bota.
Pensa respectalshi el sabre
perque sembla que li consta
que manejantlo ab salero
y esgrimintlo en certa forma,
es de resultats molt práctichs
per sortí en *defensa propia*.
També sembla que si'l deixan
y el Consistori l'escolta,
instalará una *bodega*

MANIFESTACIÓNS DE DOL

Tancament dels estanchs

ben provehida com pocas
en la que podrá servirshi
nit y día, a totas horas,
tota classe de beguda,
desde el *vino de la Rioja*
y desde l'*Anís del Mono*,
fins a l'*Anís de la Mona*
que es el que ha donat més fama
al ilustre *Chirigotas*
A mi que en Dotys s'ho endugui,
la vritat, tant se me'n dona:
lo únich que m'amohina
es que sens en vagi en Coria,
perque entench que es un fulano
que ja hauría de ser fora.

K. O. K.

Efectes de la calor

Lo mateix es apretar la calor, que omplirse la crónica policial de dramas passionals, de suicidis, de barallas y d'atentats de tota mena, ab derramament de sanch o fractura d'ossos.

Per això la setmana passada va ser tan feconda en successos espatarrants, poguentse dir dels *repporters* d'aquet ram informatiu, que van arribar al dissapte complertament afadigats.

Els infelissos no van tenir ni un moment de repós.

—Mariano, vagi corrent al districte quart, d'ahont ens anuncian per telefon que s'hi acaba de cometre un crim terrible — deya'l director d'un diari a un subaltern seu.

Y aquest es trasladava desseguida al lloch de la ocurrencia, comprobant efectivament que en una casa de luxosa apariencia, s'hi acabava de desenrotllar una horrorosa escena, de la que n'havían resultat quatre víctimas, dos joves enamorats, l'oncle d'ella, y un lloro, es dir tots els sers vivents que habitavan en un dels pisos.

Fetas las averiguacions del cas, ab tota l'abundancia de detalls que una noticia de tal bulto exigía, en Mariano tornava a la Redacció, ahont ab má nerviosa procurava posarlos ab ordre, donant compte del fet, que poch mes o menos venía a ser lo següent:

L'Antonieta, noya de vint a vinticinch anys, rossa, y orfa, vivía ab un oncle seu que era advocat y que al mateix temps tenía llogat com a escribent a un jove nomenat Enrich.

L'Antonieta y l'Enrich, s'estimavan si no ab un amor del tot cego, bastant curt de vista per no sapiguer evitar la presencia del oncle que molts cops els hi havía dit:

—No us vuy veure junts pels recons de la cuina. Aquestos llochs son destinats a las escombras y no a punts de conversació.

Peró'ls enamorats joves, ignorants dels perills que porta l'enfado mal comprimit d'un oncle, van seguir celebrant las sevas entrevistas ahont més segurs es creyan, fins que en una d'ellas, la del dia de autos, van veure interromput el seu coloqui, per una sabatilla que desde'l fondo del recibidor acabava de tiralshi l'amo de la casa.

—¡Animal!—va cridar l'Enrich, sense midar la cruesa del seu desahogo y la gravetat de la seva insubordinació.

—¡Salvatge!—va afegir l'Antonieta, olvidant que's rebelava contra l'autoritat d'un segón pare.

Lo que sentit per l'advocat, es va tirar assobre d'ells, armat d'un paraiguas, que es lo primer que li va venir a la má, y... *allí fué Troya.*

L'Antonieta volgué esquivar els cops, enfilantse a un armari, y va caure ab aquest assobre d'un bagul, ahont s'hi estava ficant l'Enrich que ja solzament li quedava'l cap a fora.

L'advocat, al contemplar al seu escribent ab la cara morada y un pam de llengua fora, y a la seva nevoda inmóvil assota l'armari, va veures sobre d'ell la responsabilitat de duas morts, y desesperat, comensá a donarse cops de cap per las parets, estrellantse en una de las sevas embestidas, ab la gavia del lloro, al que va aixafar complertament. Y vetaquí'l drama que havía costat la vida de tres personas y d'un animal, que

LA SEQÜESTRADA

—¿Que la obrim?
—No, Mateu. Deixa passar l'istiu y després ja veurem si convé... deixar passar l'hivern.

---

era casi bé un'altra persona, perque sabía dir: "¡Pepeta! ¡Cap de coco!", y cantava'ls *dos lunares*.

Peró encara no havía en Mariano acabat de ressenyar aquest horrorós succés, quan de nou li manavan sortír en busca de noticias sobre un'altra novetat de la seva especialitat periodística.

Aquet cop, es tractava d'un subgecte que al treure aigua d'un pou, havía extret el cadavre d'un home, agafat per la cintura al ganxo de la galleda.

Als primers moments es va creure que's tractava d'un espantós crim, peró després se va comprovar que'l mort era un suicida, donchs en una butxaca interior de l'americana se li va trobar una carta que deya: "Senyor jutge. Jo'm dich Evaristo, soch viudo y crech en Deu, peró l'existencia se m'ha fet insoportable, desde que m'hi convensut de la meva poca trassa de tocar pessas d'opera ab l'acordeón, el meu instrument preferit. Decideixo, donchs, llevarme aquesta vida, inútilment consagrada a ensajar sons que may me surten armoniosos. *¡Adur!*"

Y després de aquesta noticia en Mariano tenía que darne un'altra referent a un promés contrariat que tirá per l'ull de la escala a la seva futura sogra, y després es pegá un tiro.

Quan el termómetre puja, las cosas senzillas ocasionan la desesperació a la gent, y hi há qui's mata perque'l sastre li va treure poch singlat el jaqué, o perque'l barber li va deixar desigua's las guías del bigoti.

Jo mateix hauría prés qualsevol resolució extrema abans de posarme a escriure aquestas ratllas entre'l núvol de mosquits que m' ha voltat al encendre'l llum, si no fós perque'm deté en el mon dels vius el desitg de veure tornar a Barcelona a n'en Canalejas (1) pera predicarnos las sevas salvadoras (?) doctrinas.

ADOLF GIBERT FERRER.

¿Ahónt van aquest istiu?

El Brusi. — A Santa Perpétua.
El Diluvio. — A Riudellots.
La Renaixensa. — A Manresa, passant per Guimerá.
El Correo Catalán. — Se creya anar a Madrit aquest istiu, peró seguirá anant a Venecia com altres anys.

LA MARXA DEL MAJORDOM

—Don Domingo, ¿quí deu ser
aquet fulano que trota
ab la manta y la maleta?
—¿Pues no le conoce? *Es-Coria.*

(1) Qui diu Canalejas, vol dir Lerroux, o'l que sigui

L'ALSAMENT CARLISTA

—Vaya, es preciso istruir
las primeras diligencias.
¿A quién pertenece el arma?
—(El noy somicant) ¡¡¡Es... meva!!!

com cargol que posan
a desdejunar,
o a tall d'aquell Papus
tancat y lacrat
que temps fa ensenyavan
a n'els "Quatre Gats".
—*Por fin*, diu que deya
l'edil matxucat,
luce el sol hermozo
de mi libertaz.
Dientez ¿pa que oz quiero?...
Y tot rumiant
ahont falconada
podria donar,
els recóns furava
de Ca la Ciutat
per veurer si hi havia
quelcóm mal desat
per liquidá'ls comptes
d'ápats atrassats.

. . . . . .

Ojo, Barcelona,
no val a badar.

X. Y. Z.

L'Igualtat

Article d'istiu

He somiat que era peix. ¡Quina delicia! Allò sí que era estar al mon! allò sí que era viure! allò si que era disfrutar de fresca perpetua!

¡Fres a! Veusaquí una paraula que ja casi ningú sab qué vol dir. D'ara endevant, si aquestas calors duran, no la podrém emplear més que en sentit figurat, pera significar que estém ben frescos, o pera fer alusió a la frescor dels polítichs madrilenys.

La Publicidad. — A Torredenbarra.

La Vanguardia. — Al Hostalrich den Godó.

El Diario Catalán. — A Santa Fe.

La Dinastía. — A Cánovas.

Las Noticias. — No's mourán de casa perque troban que'l sortir no fa *guerrero*.

La Veu de Catalunya. — A Manresa, passant pel Prat y per La Riba.

El Liberal. — A Madrit y no se'n mourá més, perque'ls aires de Barcelona no li provan.

El Noticiero. — A la Bola.

La Campana. — A Tabérnolas.

La Esquella. — A Callús.

¡Cu-cut! — A Cardona, pera fer provisió de sal per l'hivern que ve.

PEP ROCH.

(Seguirá).

L'ESBRAVAT

A Casa la Vila
n'hi há gran trasbals,
telegramas venen,
telegramas van,
vers la *Villa y Corte*
del Os afamat,
que als reys y ministres
fan quedar parats.
—¿Qué passa? tots diuen
—¿Donchs que ha de passar?
que en Fabra ja l'esma
de sobte ha trobat
y ab quatre cops d'ungla
ha esbotzat el tap
de l'ampolla aquella
que'l fará inmortal
y dintre la quina
mitj any ha gruat,

MEMENTO HOMO

—Oje chato: A ti que te parese, ¿he arsendío ú he dersendío?

—Yo creo qu'has dersendío, Memento. Empezate de picaor de á caballo; ahora ya ere picaor de á pié... y no será estraño qu'acabe en *picaor* de lavadero.

—¡Puede!

Es tanta la calor que arribém a patir, que fins els estudiants renegan del istiu. Perque, es lo que diuen: "Encara que sigui época de vacacións, al cap d'avall ¿qué? Com que, entre bullangas y sessións de billar y festas de Nadal y de Pasqua ja'n fem tot l'any de vacacións!"

A tothom te cremat l'istiu. Fins el senyor Benet, l'adroguer de sota casa, que es un home que tot s'ho sol pendre ab resignació, está que treu foch pels caixals.

—Això al meu temps no passava—diu aixugantse'l suhor que li regala galtas avall.—La veritat es que'l mon allavoras tampoch estava tan perdut com avuy dia.

—¿Sab qui'n té la culpa d'això?—li diu l'ataconador de la cantonada:—el clero y els catalanistas. Aquestos son els culpables de tot.

—No diguéu tonterias, home!

—Se coneix que es reaccionari vosté... Llegís *La Publicitat* y el *Diluvi*, ja ho veuría com de tot ne tenen la culpa'ls de *La Veu*.

—¿Fins de las mantellinas den Doys?

—¡Pobre home! Això si que es una calumnia. Oy ne fa d'anys que no n'agafa cap!

—¡Naturalment! Com que ja la porta a perpetuitat!

—¿Y bé qué? Tothom es lliure de fer lo que li dongui la gana.

—¡Y encara us queixéu de que no hi hagi llibertat!

—Vaja, estigui bo! Ja veig que no'ns entendríam... Peró ja vindrá'l día del triomf de la Democracia y de l'Igualtat!

Y el sabater, que s'havía acostat al seu vehí pera esbravarse contra'ls mal-tractes de la calor, se'n va encara més acalorat cap a la seva gatita, fent vots pera que arribi aviat el día de la repartidora, en que espera puguer deixar l'ofici y el cárrech de porter, pera treure al propietari del primer pis de la casa y quedársel per ell... ¡Quina felicitat allavoras, quan la Democracia y l'Igualtat siguin un fet!

Mentrestant el senyor Benet se fica a casa seva, sentintse més o menos aliviat de la calor que poch abans l'atuía. Peró se li tornan a encendre las sanchs al veure la perola hont está fonentse la cera pera fer ciris. "¡Batúa'ls ciris! Y encara aquell pegot té la poca latxa de queixarse. Ves si no está més fresch ell a la seva gavia que jo aquí acabantme de recremar!"

Y tot amoinat se posa a la feina, suant com un canti de Vilafranca y esperant ab afició que estigui llest pera anarsen a la Mar Vella a pendre un bany... Encara no fa un minut que es a la tasca, quant sent que demanan. "¿Ave María?..."

—¿Já va!... Munda, demanan!

La senyora Munda s'está distreta ab la passama nera del costat, parlant de la calor, sense recordarse pera res de la botiga.

—¿Ave María?

—*¡Voy!* .. Munda!

Com si res. La mestressa continúa garlant ab la veína:

—¡Munda, Munda, Munda!

¡Per márfegas! El senyor Benet ha de sortir en persona a despatxar. Realment, potser l'ataconador tingui rahó. No n'hi há d'igualtat. Perque ara la senyora Munda mereixería una bastonada de cap a cap de la esquena, bastonada que'l sabater, si's tractés de la seva dona. no duptaría un sol instant en donarla, mentres que ell, el senyor Benet, per mor de la educació, se n'ha d'abstenir... Peró no hi há remey! Es cosa de resignarse.

Y, un cop ha despatxat, se'n torna cap a dintre a fer ciris, acalorat de més en més, en tant que la senyora Munda continúa tan fresca.

Al cap de dos minuts tornan a demanar.

—¿Ave María?...

El senyor Benet surt a despatxar ab certa resignació, coneguent que per més que cridi a la Munda no'n treuría res. Lo qual vol dir que l'home segueix recremantse las sanchs.

Passa una altra estoneta y se sent altre cop el ditxós "¡Ave María!" Peró allavoras compareix la senyora Munda tota amoinada, y un cop es fora'l parroquiá, diu per vía d'excusa:

—¡Senyor Deu meu! una no pot estar un moment fora.

El marit calla. Coneix que si s'arribés a embrancar ab explicacións, potser acabaría per fer triomfar la democracia, canant l'esquena de la seva mitja taronja, com sol fer ab la seva'l sabater.

Lo que procura es afanyarse a acabar la feyna y na

EQUIVOCH FOTOGRAFICH

—¡Apa! Foca.
—¿Jo *foca?* Desvergonyit.

cop llest, se disposa a empendre'l camí de la Mar Vella. En aquell moment passa'l sabater y diu per tota salutació:

—¡Ja vindrá'l triomf de l'Igualtat!

Y tira carrer avall, mentres el senyor Benet dona algunas instruccións a la senyora Munda.

Per últim emprén el camí de la Mar Vella, renegant contra la calor y contra las clavegueras, que justament aquell día fan una fetor insoportable. Això fa que l'home apreti'l pas pera sortir aviat dels carrers estrets del barri hont viu, pera anar a la Rambla a agafar el tranvía. Peró aquell día está de pega. Aixís que escapa de la fetor de las clavegueras, puja al tranvía, y quan ha caminat un tros, s'interromp la corrent. "¡Batúa l'olla! Encara dirán del progrés! quan anavan ab animals may succeían aquestas cosas." Y lo pitjor del cas es que'l tranvía s'ha aturat justament devant de *La Perdida*. No pot surtir de clavegueras aquell día'l senyor Benet.

Després d'una estona de paro, se decideix l'home a pendre un ómnibus fins al p á de Palacio y continuar després a peu fins a la Mar Vella.

Al arribarhi tot esbufegant, s'adona del sabater que's disposa a llensarse a l'aigua. Se despulla depressa, se remulla'l cap, se senya a corre cuita, fa un capbussó mar endintre, y s'acosta nedant cap al punt hont es el seu vehí ,quí ,calmat per la frescor, li diu ab cert aire de broma:

—Ja vindrá, senyor Benet, el triomf de l'Igualtat.

—No que ja ha vingut!

Y, democráticament, comensan els dos veins a tirarse grapadas d'aigua, ditxosos de disfrutar per un igual d'aquell bé de Deu de fresca.

SIMÓN DE L'OMBRA

Pobre Talia, está en una situació més trista que la dels infelissos propietaris del casco antich, que sempre 's queixan de que tothom se'n va a viure al Ensanxe. Be n'hi té ella de propietats a la ciutat nova! peró en arribant l'istiu li costan casi tant de llogar com las de la ciutat vella. Llevat d'un parell—Tívoli y Gránvia—actualment té paper a tots els pisos, ab veritable disgust del Urgell, que ja no sab ahont anar a passar la vetlla ni a quina companyía *de vers* oferir el seus dramas *en prosa*. Jo estich que'l millor día adoptará la resolució desesperada de tornarse a dedicar a la pintura, que al cap y al últim sempre es més reproductiva que això de las comedias. O sinó que ho digui en Santiago Rusiñol.

Sí senyors, sí! El moviment teatral está complertament paralisat. Figuréus que ja ha arribat el cas de que'ls crítichs, desde'l petit y aixerit Bernad-Durán al corpulent y carcamal Roca y Roca, anyorin las vetllas del teatre Romea.

Ja va dirho en Jordi Manrique:

cualquiera tiempo pasado
fué mejor

"A pesar de lo cual" tornará a venir la temporada de Romea y ja comensarém tots per trobar mal fet que la inaugurin ab un dels dramas més dolents den Pitarra, com succeeix cada any, y de que la continuin ab obras den Baró y en Reig y Fiol, com també sol succeir.

Es allò: may ningú s'acontenta de lo que té y menos de lo que no té, com succeeix ara, en que'ls desventurats crítichs no tenim un sol drama den Fola pera esbravarnos.

Lo que es si això continúa, me sembla que será cosa d'omplir aquesta secció ab historias de la vora del *fosso*.

VIROLET

Delicadesas

Per fí *La Esquella* ha anomenat al ¡Cu-cut! encara que d'una manera entre vergonyant y poca vergonya, tractant de relacionar ab calumniosa y cobarda reticencia nostre setmanari ab la desaparició d'un industrial que ha deixat *un mort* al seu puesto.

Aquí tenen el solt sense solta de referencia:

"El llibreter carca regionalista D. Joseph Ronquillo, entussiasta *home de bé*, assíduo anunciant en un periódich de la seva comunió política y que no publicava cap obra sense l'aprobació de l'autoritat eclesiástica, ha tingut la *delicadesa* de fugir de Barcelona, estafant als seus acreedors y olvidantse completament de las *Bases de Manresa*, que no creyém que autorisin una manera tan rara d'arreglar comptes.

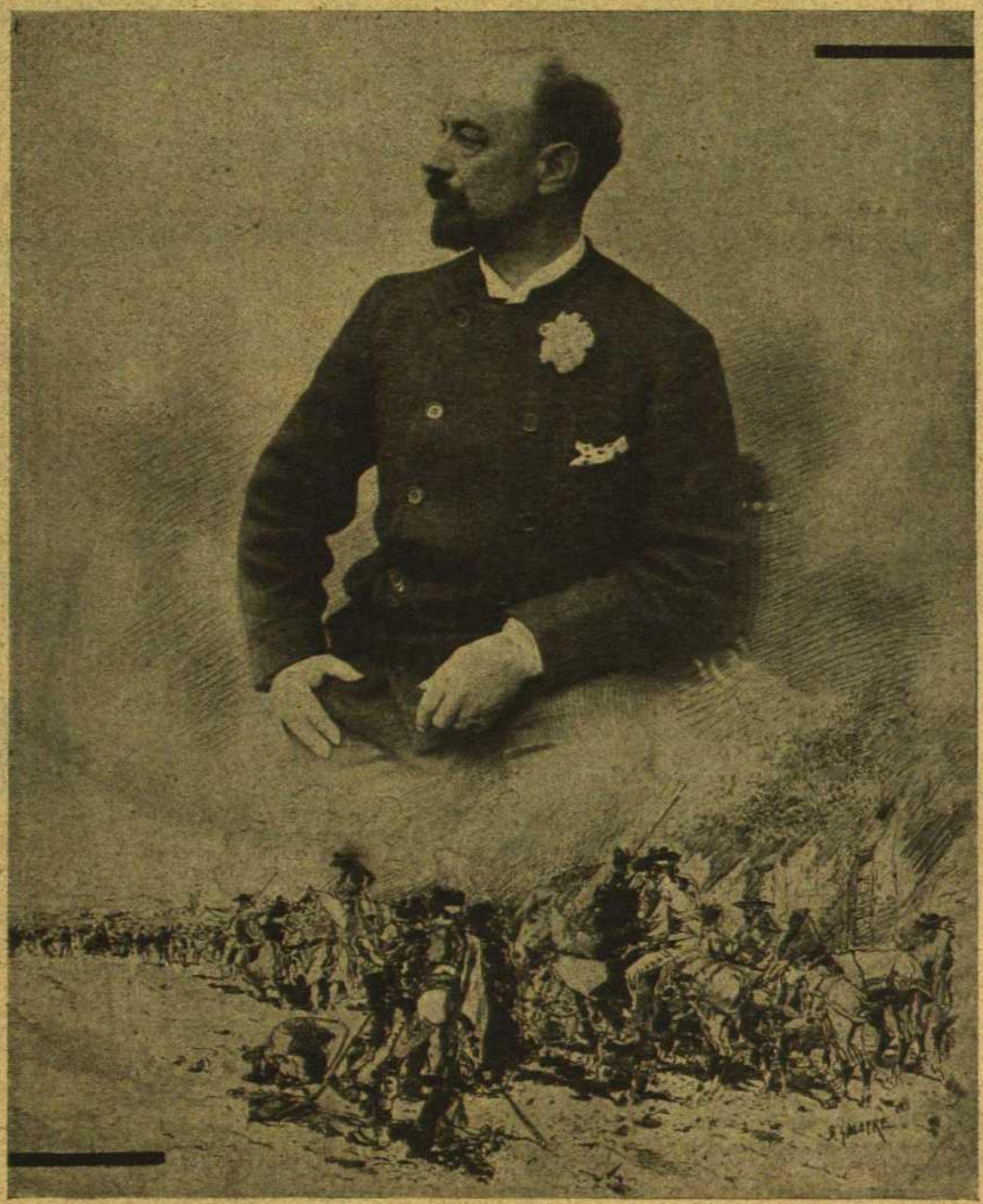
"Desconeixém l'importancia del *cop de fals* ó de sabre donat per tan aprofitat *company de causa*, pero sigui la que sigui, com que aquests aucells quan alsan el vol van molt lluny, ens sembla que'ls pobres perjudicats per la fugida del Ronquillo, poden ben despedirse dels seus crédits y exclamar resignadament: —¡Cu-cut!"

La cosa ens ha vingut tant de nou, que hem tingut de fer Déu sab els passos per enterarnos un xich de qui era aquet senyor anunciant nostre al quí, fora del Administrador, cap de nosaltres coneixía. Y els datos que hem pogut recullir son els següents:

Es tracta d'un jove, quasi be un noy, d'uns 17 a 18 anys, fill del conegut me je de son nom, el qui li plantá una botiga de llibreter per ensinistrarlo a guanyarse la vida. Mort aquest darrer, fará cosa d'un any y mitg, el noy—que era segons referencias un bon xicot, per més que lo contrari puga semblarli al imbécil que ha redactat l'esmentat *esquellot*—quedá regentant per son compte l'establiment. Mes vejent que aquest donava molt poch, tingué la mala pensada de traspassarlo y la pitjor de ficarse a editor; peró aturrullantse, vegent que naufragava en sa primera tentativa, ha fugit, se suposa que al extranger, deixant un passiu, que fluctúa entre dos a tres mil pessetas, entre las quinas n'hi han, o millor dit *no n'hi han*, algunas, formant partida en concepte d'anuncis al nostre setmanari pendents de pago, que ¡Cu-Cut! dona per ben perdudas.

Com pot veures, donchs, el que *La Esquella* en diu *cop de fals*, com nosaltres podríam dirne *cop d'Ayerbe*, no es dels que capgiran las *rocas*.

BALDOMERO GALOFRE

Fot. de NAPOLEÓN

= Ha mort en aquesta capital el distingit pintor don Baldomero Galofre, que tenía en l'art catalá una personalitat ben indicada.

Entre'ls pintors cataláns en Galofre representava una época y una escola, aquellas en que predominava l'objectivisme artistich y'ls procediments pictórichs fortunyiáns.

La majoría dels seus quadros son notas a plena llum; firas andalusas o assumptos italiáns, en els que'l tema hi sembla cosa secundaria, y com una escusa ab que l'artista tractava de motivar la presentació del medi ambent en que's movian las figuras, que era'l que verdaderament l'atreya y lo que més sentía.

En Galofre podrá ser discutit, peró ningú podrá negarli may el domini que tenía de la técnica pictórica, el coneixement complert de tota mena de recursos, y una gran vocació pel seu art, que va ser indubtablement la forsa que'l va enlairar desde la esfera modestíssima en que va néixer, al lloch distingit que ocupava entre'ls pintors de Catalunya.

A. C. S.

INCONVENIENTS CENTRALISTAS

—¿Vol fer l'obsequi de dirme
si estarán molt a marxar?
—Senyora, no sé que dirli
tot depén de la *central*.

Respecte a si el noy era o no *carca y regionalista* no hem pogut esbrinarho, per quan si be al editar sa primera y darrera obra, *El haya roja*, de Carme de Silva, ho feu ab la aprobació de l'Autoritat eclesiástica, en cambi en el catálech de la seva llibrería hi figuran las obras den Rousseau, den Voltaire y den Renan, que no tenen pas res d'ortodoxas.

Per lo qual, y partint la diferencia, creyém que a dit noy se'l pot calificar de llibreter y editor beneit. No tant per això com un altre que'n coneixém, peró no se'n falta gaire.

En resúm: que las nostras relacions ab dit minyó han sigut simplement tipográficas, ab un gep per torna. Com tipográficas, encara que sense gep, suposém que haurán sigut las que pogué tenirhi l'amo de *La Esquella* al imprimirli a principis d'aquest any, un prospecte que tenim a la vista, portant el mateix peu d'imprenta que'ls impresos de la Associació dels Amichs dels Pobres, o siga aquell de *Imp. de La Campana y La Esquella, Olmo, 8.*

De tot lo qual ne resulta que las relacions que ab el senyor Ronquillo haguém pogut tenir nosaltres, també las hi ha tingudas l'amo de aquestos dos setmanaris, y potser més extensas, perque a darrera hora ens hem enterat de una forta agarrada que tots dos tingueren per mor de que dit *assíduo anunciant* del ¡Cu-Cut! se feya de pencas a anunciarse a la *Esquella de la Gana*...

¡Quins móvils més enlairats els d'aqueixa trepa!

***

Y faríam punt aquí si la carbassa vinatera de *La Perdida* no hagués volgut ficar cullarada en aquest asumpto fentse ressó de *La Esquella*, borratxa d'odi y d'enveja.

Donant per descomptat que en Ronquillo es regionalista, diu que'l lema del pendó que ell ne diu de *Canprosa* ha de ser en endevant el de "Tuyo ó ajeno no te acuestes sin dinero".

Aixís mateix ho debía considerar el seu *correligionario* y ex-administrador de *La Perdida* quan els hi va fugir ab la caixa; lo mateix deu creure aquell fulano, fill d'una de las sevas patums, la més barbuda de tot el pla de Barcelona, processat per robo; del mateix paper deu ser aquell altre amich que tant els ha fet parlar ab motiu d'una famosa denuncia que va presentar no fa gaires días, el qui ha sigut portat als tribunals per estafa.

Dirém donchs, parodiant a n'en Doys: "*República y merodeo, libertad y "ñapa"*, *democracia y "blasfemia"*, *he aquí las viejas fases que señalan los dignísimos redentores del obrero, á todo aquel que entre ellos forme.*"

LA OPINIÓ

¡Víctima del modernisme!
¡No t'oblidaré may més!
Escoltéu lo que'l mon deya
veyentli lluïr's cabells.
Un derata: ¡Quánta llana!
Una vella: ¡Jo'l tingués!
Un barber: ¡Vaya un bruticias!
Un xicot: ¡A Deu, beneit!
Una mare: ¡Sembla un húngar!
Un pare: ¡Sigués fill meu!
Una noya: ¿Això es un home?
Un metge: ¡Pobre cervell!
—¡En quin temps som!—aquells diuen.
—¡Pretensió!—diuen aquets.
Un filosoph: ¡Tot son gustos!
Un artista: ¡Un *ceba* més!

SANCH DE CARGOL.

MOSSEGADAS

En bona fe que no voldría pas ser a la pell d-ls de *La Veu*.

Figúrinse que l'Isart Bula ha insertat una c rta a *La Publicidad* amenassant menjársels a tots de viu en viu perque *le sobran redaños para hacerlo*.

Si per un ápat aixís no fan falta *redaños*, home; lo indispensable es tenir bona ganna y per lo vist vosté no va pas curt d'aliments quan es permet el luxo de vestir de marqués perque en aquestas cuestións d'indumentaria fa *lo que le sale de los riñones*.

Vels-hi-aquí que té'l mal exemple. La mateixa *Publicidad* que censurava a *La Veu* pel seu llenguatge *soez* (?) y de marmanyera (?) s'ha encomanat el vici y ja no sab fer plat d'altra cosa que de *redaños, riñones* y d'altres menats... de gallina.

Y això total perque *La Veu* li ha dit que cobrava de fondos municipals y que era amich den Canalejas.

Peró, ara que hi cayém; aquet *tremendo* també ha amenassat ab esmorzarse als demés que's fiquin ab ell, declarantse invulnerable per propia virtut.

Ja'ns podém amanir, donchs, a no ser que's repensi com el seu amich Lerroux que's reservava *ejecutar él mismo la sentencia poniendo la mano sobre el puño del más recio de sus bastones*, lo que no va cumplir no se sab encara si per falta de bastó... o de *puño*.

En fi, veurém per ahont surt aquet Bula.. *de difuntos*.

En *Chirigotas* declara que de tant en tant reb cartas queixantse de que'ls seus *xistus* son massa pujats de color.

Si; tant com rebaixats de gracia, deuen haver afegit els seus comunicants, sinó que ell s'ho calla per modestia.

Endemés aquesta es una franquesa que l'honra molt al juglar de *La Perdida*. Com que una falta confessada es mitg perdonada y en Doys no deixa de reconéixela, lo que sembla indicar un propósit d'esmena, encara ens quedaría esperansa de refinarlo una mica si no fos per aquell viciot tan lleig que té.

Si s'arribava a *desvinar* crech que fins estaria en condicións d'aspirant a colaborador de ¡Cu-Cut!, y nosaltres vindríam mitg obligats a publicarli'ls *xistus*, retocats... de la primera a l'última lletra.

No més sentiríam la seva *conversió* perque no sabríam de qué fer *mossegadas*. Ell té n bé dedicarnos un cop cada setmana (día de moda) totas las sevas *Chirigotas;* donchs nosaltres en justa correspondencia li endressém a cada número gairebé totas las *mossegadas*.

Lo sensible es que ell s'hi enfada y no sab péndresho a la fresca com nosaltres.

Si per comptes de llegir ¡Cu-Cut! a la Redacció ho fes prenent el bany, ja sería un'altra cosa.

Li aconsellaríam el procediment, si no sapiguessim que en Doys l'aigua no la pot resistir ni en *uso externo*.

Hem sapigut de bona tinta que l'"Oda" que várem publicar en el número passat dedicada a n'en Marquina es original d'aquet mateix poeta.

Compreném els motius de modestia que varen privat al autor de *El Pastor* de firmar una poesía que's dedica a n'ell mateix, peró estém en la confiansa de que una altra vegada no amagará la seva personalitat baix la capa del pseudónim, ab lo que'ns considerarém doblement honrats y'ls nostres llegidors podrán terlo obgecte de tota l'admiració que se li deu com al primer dels nostres poetas humoristichs.

Diuen que cert Majordom
per eixir de certs apuros
en que'l posan *aquells* puros,
es fa'l *bobo del seu nom*.

Vels-hi-aquí que'ls propietaris y'ls vehins del carrer de Ramelleras varen recorre anys enrera al Governador que hi havía llavoras, en queixa de que no's permetés el funcionament d'un café cantant allí establert, que a més de ser un verdader centre d'inmoralitat va construirse sense'l corresponent permís.

L'autoritat va donar la rahó als recurrents com també'ls va atendre'l Ministre de la Governació, dictant el día 15 de Setembre una R. O. per la que's prohibía que l'esmentat local funcionés.

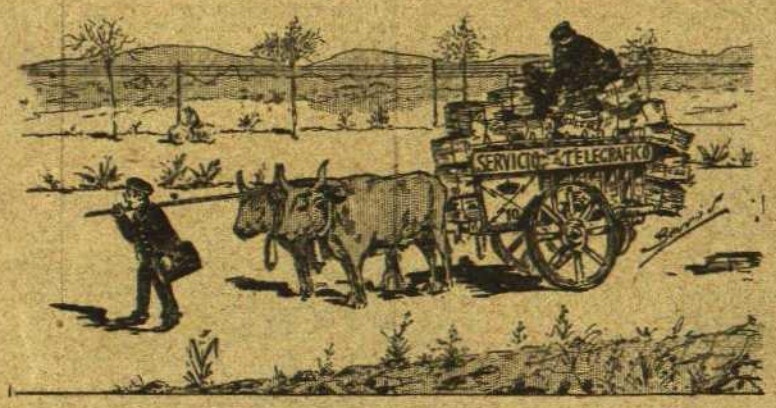
Com que *las cosas de palacio van despacio*, la real disposició no's va cumplimentar fins el día 22 de Fe-

ESTIUEIG FORSÓS

El camp es molt agradable,
molt sanitós, molt bonich...
mes ¡ay! sense el meu Rodolfo
que'n resulta d'aburrit!

ELS TELÉGRAFOS D'ESPANYA

No cal més que extendre el parte
y deixarlo a la estació,
perque al cap de quinze días
el rebin a Mataró.

Si decás els porta pressa
declaran que es molt *urgent*;
els hi cobran tassa doble
y triga vuit días més.

brer del any que som, encarregantsen l'actual governador civil senyor Manzano.

Ara bé; de cop y volta, y quan més escrupulosa es la campanya de l'autoritat gubernativa en favor de la moral, el café-concert del carrer de Ramelleras s'ha tornat a obrir autorisantse'l seu funcionament provisional pel mateix senyor Manzano.

Hi há qui diu que en tot això hi jugan las influencias d'un diputat fusionista que ha volgut correspondre d'aquesta manera als favors que sembla que va rebre en las últimas eleccións per part de la *gent de tro* que han escullit aquell local per *Ateneu*.

Ara vagi alerta'l *Ciero* a publicar rectificacións oficiosas, perque tenim a má'l text de la R. O. prohibint el funcionament del café-concert del carrer de Ramelleras.

¿Saben per qué ben rebut
allá a Sant Sebastiá
Canalejas ha sigut?
Jo'ls ho diré: Es que hi va anâ
en classe de *lloro* mut.

Declara *El Diluvio* que la Mercé Ferrán (la seqüestrada de Sant Gervasi) va manifestar als que varen interrogarla, que *volia ser monja*

Si per una d'aquellas cosas a la infelís se li acut fer una manifestació en sentit contrari, ja tindrían al mateix *Diluvio* y a *La Perdida* obrint campanya contra'l nou *atropello clerical* que'l fet denunciaria.

Ab tot ara han callat com uns morts, sens dubte perque fins en el cas de que hagués resultat que'l seqüestrament obeís al móvil de contrariar una vocació, la prempsa sectaria trobaría molt en el seu lloch el criminal procediment d'un enterro en vida pera impedir l'ingrés de la víctima en un convent en exercici de la seva lliure voluntat.

Aquesta es la lógica de la llibertat... llibertaria.

Doys, ets un minyó com cal:
fuges tot tronat *d'allá*,
vens aquí, 't menjas el grá
y deixas, fill, el morral
que l'haurém de dú a rentá.

L'altre día va presentarse al quefe de policía un individuu ab aquesta embaixada:

—Senyor quefe. Corra per aquí Barcelona un individuu que m'es soberanament antipátich y'm moro de desitg de ferli un fart de natas.

—No cal que ho probi.

—Es que té unas galtas que semblan d'imán y jo unas mans igual que cer.

—Tot lo que vulgui, peró si intenta donar aquet pas, els meus agents l'agafarán.

—Ai·ó precisament es lo que 'm sospitava y es per això que l'he vingut a trobar.

—En resúm ¿qué desitja?

—Que vosté m'extengui un permis en forma pera aquet senzill esplayament.

—¡Y ara! ¿que s'ha tornat boig? ¿No veu que això no pot ser?

—Li pagaré lo que sigui ¿Li está bé dos duros per morma?

—Senyor meu, hem acabat; semblants proposicións no's fan.

Y alsantse'l quefe de policía vá donar per acabada la entrevista, retirantse'l seu interlocutor visiblement contrariat.

Nosaltres li aconsellém que's comprimeixi tant com pugui, peró si realment no se'n pot estar de donar aquestas bofetadas, las clavi a cert subgecte bromista d'ofici al qui no li vindrá de nou l'obsequi.

Ab tot corra'l perill de ferse mal als dits, perque son tantas las probaturas per l'istil que s'han fet assobre aquella cara, que alló ja no es cara: es una duricia.

Un vehí de la plassa den Cerdá ens contava l'altre día ab llágrimas als ulls, que un municipal que fa guardia sentat en una cadira a la porta de la tinencia d'alcaldía situada en dita plassa, no'l deixava dormir en tota la nit.

—¿Y això, cóm es?

—Donchs es, que cada cinch minuts, com si fos un rellotge, engegá un badall tan estrepitós que ni aquell den Carreras que diu que las barras li anaren a parar a Mallorca.

No tinch temps d'aclucar l'ull, que'm desperta esfereit un ¡aaaaaah! que fa tremolar els vidres; provo de girarmhi tapantme las orellas y un altre ¡aaaaaah! me n'arrenca'l cotó fluix com si fos una bala. Y com que aquell badall no para may, y això es un género que s'encomana, ja'ns té a tots els veins badallant a l'hora y constituint un veritable foco epidémich. En resúm: que si no tancan aviat a n'aquet beneit farém tots la mort del Alvarez de Castro.

—¡Pobre home! potser es gana...

—En aquet cas la cosa encara tindría arreglo perque tirantli un llonguet a la boca estaría curat. Peró com sospito que de lo que badalla es de mandra, em penso que acabaré per tirarli una galleda d'aigua que l'agafi de cap a peus.

—Per nosaltres no quedi.

A Madrit va celebrarse l'altre día un meeting anticlerical. La concurrencia va ser escassa y no va arribar a entendres. Es alló: pochs y mal avinguts.

Oberta la sessió, un concurrent demana la paraula.

El president:—*No hay palabra.*

Una veu:—*¡Viva la libertad!*

Varias veus:—*¡Vivaaa!*

Un tal Pérez parla en nom de las donas.

En Joan Doneta, al enterarsen, protesta entre dents de l'usurpació.

Un tal Simón, que no es el de l'Ombra ni molt menos, també parla, peró no se'l sent.

Quan per l'actitut se coneix que ja ha acabat el discurs, un concurrent surt a la defensa dels drets del poble:

—*El pueblo tiene derecho á que hablen oradores que tengan buena voz.*

El president diu que cada hu té la veu que la *Naturaleza le ha dado.*

Un subgecte que ha acudit al meeting per equivoca-

ció, dirigintse a un del seu costat:—Té rahó: cada hu es com Deu l'ha fet.

—*¡Fuera! ¡Echarle á ese que habla de Dios!*

El president presenta a un nevot de Mendizábal.

¡Tan joven y ya sobrino de Mendizábal!

El tal nevot no parla, perquè no té ben tallat el tel.

Es saludat y despedit ab una ovació, com ho es en Lerroux, que's queixa de que'ls republicáns hagin preferit anar als toros que assistir al meeting, hont ell els hauría fet l'honor de torejarlos.

Honor del que ja han sigut obgecte els de Barcelona.

Soñé que el sol no alumbraba,
que la mar no se movía,
que en P. K. tenía modos
y en Doys no agafava piulas.

Al Barberillo no més li faltava ser delator pera arrodonir la seva brillant personalitat. A la matinada del día 24 y previa confidencia que, directament o de segona má va fer a la policía, quinze individuus de la porra manats per l'inspector Tressols varen practicar un registre a la casa n.° 40 del carrer de Sant Joan de Sans que habita l'industrial don Francisco Mestres.

Els termes de la confidencia eran de que al domicili del esmentat senyor s'hi verificavan conspiracións carlistas.

Efectivament a la casa's conspirava, peró no a favor de D. Carlos, sino contra'l Barberillo, o sigui'l delator, al obgecte d'acordar els medis de destronarlo de la presidencia del Ateneu, únich camp d'operacións d'aquell subgecte, que ara més que may está disposat a no abandonar, perque acostantse la festa major, al esmentat centre hi han algunas entradas que pel president també resultan serho

La policía, després d'estarse duas horas remenant la casa, va entornarsen tota escorreguda, reconeixent la planxa que havía fet al donar crédit a la delació d'un individuu que com el Barberillo no més creu en lo que *toca*.

El president del Ateneu té per advocat conseller en aquest assumpto a son company d'embotellament esbravat no fa gaire.

Dios los cría...

Sembla que desde'l despaig de l'Arcaldía al casino liberal del carrer Nou de la Rambla hi han corrents contrarias.

No sabém encara si'l vent que las produeix es de llevant, de ponent o de garbí, peró tot se sabrá quan el vicari de Zarauz dongui sobre'l particular el dictamen que li hem demanat.

No fa gaires días que, trobantse a Barcelona el cacich máxim del fusionisme, va citarse ab l'arcalde *casual* ficantse tots dos dintre d'un cotxe *pessetero*, darrera del qual varen fer seguir al de l'Arcaldia que anava complertament desocupat.

Després de donar els dos personatges varias voltas per la Rambla, els cotxes van aturarse devant del carrer de la Canuda ahont té'l domicili'l cacich.

Varen baixar tots dos, y abans de retirarse el que ara es *amo de tot*, encara que vingut a menos, varen plantar una crosseta ab l'arcalde *casual* que va durar cosa d'un quart.

Que la conversa no era gaire afectuosa, ho probava els accionats violents del cacich y la cara de prunas agres que feva'l seu interlocutor.

De lo que deyan poca cosa en varem poguer sentir, peró lo que va arribar fins a nosaltres es prou significatiu pera fer bona la nostra suposició d'abans.

—Si vosté m'hagués cregut a mi no hauríam fet aquesta empastellada—feya indignat l'*amo de tot*.

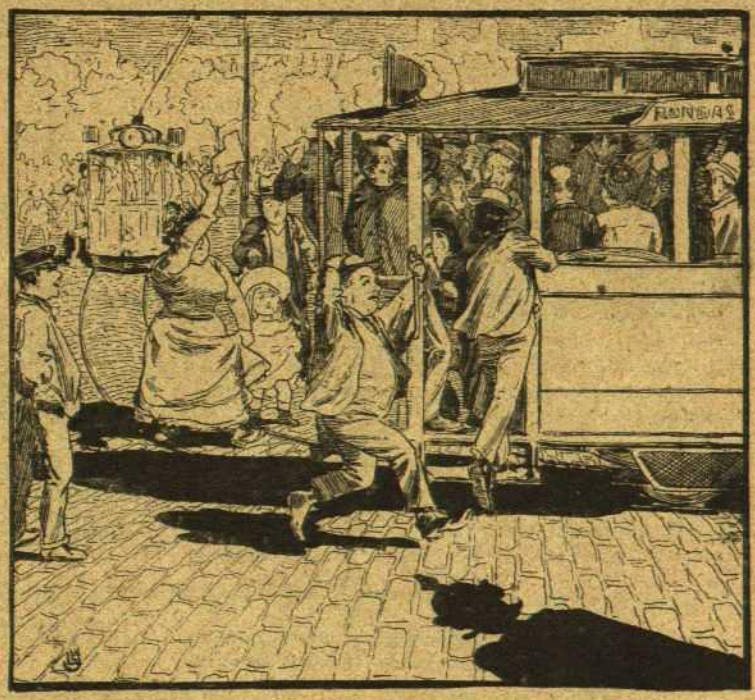
Y l'arcalde casual, callava, callava y va callar fins que, sense ni donarse la má, el del carrer de la Canuda va ficarse a casa seva y l'altre va muntar al cotxe de l'arcaldía allunyantse d'allí lentament... pausadament...

DIALECH

—Escolti, doctor Ginebra,
¿hónt va tan atrafegat?
—Ara no puch escoltarlo.
—Vegi si'm pot visitar
la sogra, que a la pobreta
me li ha agafat un atach
tan recargolat d'histérich...
—No m'entretingui un instant;
tinch pressa per anâ'a veure
a un altre pobre malalt
ab un cólich del diantre
que crech que no'n sortirá.
—¿Y's pot saber si es molt lluny?
puig segóns l'indret ahont cau...
—Viu al carrer dels Mals ayres,
número 100.
—Al devant
precisament viu la sogra;
ja veu, donchs, que no va errat.
—*¡Hombre!* m'alegro moltíssim
d'aquesta casualitat
perque, aixís, ab un sol tret
podré *matar dos pardals*.

Ll. Salvador

EPIDEMIAS D'ISTIU

Al Cairo hi tenen el cólera,
la febra groga a Calcuta,
y aquí's registran molts cassos
de *tranviitis* aguda.

Almanach de ¡CU-CUT! pera l'any 1903

Tenim la satisfacció de comunicar als nostres lectors que hem comensat els treballs de confecció de l'ALMANACH DE ¡CU-CUT! PERA L'ANY 1903, quina época d'aparició anunciarém oportunament.

Al mateix temps convidém als nostres distingits colaboradors, tant de la part literaria com de l'artística, a pendre part en l'ALMANACH, afavorintnos ab els seus estimables treballs, de lo que ¡CU-CUT! els ne será grat sempre més.

Actualment comptém ja ab oferiments dels més celebrats escriptors y artistas de la terra que fan esperar que l'ALMANACH DE ¡CU-CUT! PERA L'ANY 1903 resulti una obra sense parió en el seu género y digne del públich que tan bona acullida ha dispensat al nostre setmanari.

Bons mots

Una senyora tan vella com presumida que s'ha empolaynat per assistir a la festa dels Jochs Florals, pregunta a un jove:

—¿Qué tal? ¿Cóm me troba?

—Admirable... Crégui que tothom li faría 40 anys menos.

R. V.

***

Una explicació.

—Escolta tu, ¿per qué portan el cap baix els porchs?

—Perque están avergonyits de sentir dir que las sevas donas son unas berras y'ls seus fills uns cotxinos

ADOLF GIBERT.

***

—Creume, Jordi; lo que'm fastigueja més es la hipocressía; a mi, ja ho sabs, m'agrada veure la gent tal com es.

—Home, aixó ray; jo't puch donar un bon medi. .

—¿Si? dónamel

—Mira, ara que som al estiu, te'n vas tots els días cap als banys.

***

Un tarragoní y un reusench disputavan acaloradament sobre l'antiguitat de sa ciutat respectiva.

El primer deya que Tarragona es una de las ciutats més antigas del mon y potser la primera d'Espanya, relatant, com a forsa d'argument, els murs ciclopeus, la capitalitat que exercí en l'Espanya *tarraconense*, y altras fetas pel estil.

Peró'l reusench, que feya la cara de molt espavilat, va contestar a las paraulas del tarragoní:

—Mira, las provas de més forsa y de més antiguitat son las de la Sagrada Escriptura, y Reus ja s'hi troba en las páginas d'aquesta: *Reus est mortis.*

UN MONTBLANQUÍ

MACOS Y MICOS

MACOS: — J. A.; *Abel.;* M. T. D.; *Repunt;* S. A.

MICOS: — *Pericoy; A. Pereña; Miquel; Caballé;* C. F.; *Senyor Clavellinas;* P. H.; *Sacatapos*

— *Arthur M. Isalú:* No admetém traduccións. — *Xeringuillo:* En conjunt no está mal ment. peró conté versos molt defectuosos. — *Un periodista de fora:* Té alguna gracia, peró es pobre d'argument. — R. J.: Está bé, peró crevém que ja hem remenat prou aquesta qüestió. — J. V.: Els dibuixos ja van millor. peró encara pecan de falta de vigor y de poca intenció.

XARADA

—¿Sabs la *tres dos* y en *dos hú?*
Han entrat a casa el *tot.*
—¿Potsé's casan?
—De segú.
—Ja'l planyo, pobre xicot.

L'AUTOR

ENDEVINALLA

Era l'essencia del mal
ab aparicncias de bé,
mes al trobar un rival
tot mon poder se desté.

P. ALSINA Y COMBAS

CONVERSAS

—¿Ahont vas, Pere?
—Me'n vaig a esperar a la dona den Mas que fa de planxadora y avuy arriba.
—¿De quin poble?
—Ja t'ho he dit.

J. M. T.

—¿Que te'n vas a fora, Tomás?
—No: un cosi meu es el que marxa.
—¿Y ahont va?
—Búscaho, que entre'ls dos ho hem dit.

TERSERO

TARGETA

Carlos

Buscar un nom d'home que no's compongui de cap de las lletras indicadas en la targeta.

J. VALLÉS V.

TRENCA CLEPSAS

Buscar el nom d'un poble de Catalunya que de las nou lletras que conté hi entrin totas cinch vocals.

PA-PI-TU TRAUS

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 30

XARADAS: —1.ª: *Ampollas;* 2.ª: ¡CU-CUT!

ACENTÍGRADO: —*Rellotje.*

IMPREMPTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, 3.- Prop del Bolsi

Magnifichs bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccións del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

Gran Sabatería "LA DALIA" Aviñó, 34.-Barcelona

Calsat de totas classes, cosit a má, pera senyoras, senyors y noys, a preus sumament baratos

Desde 1'50 a 18 pessetas

BURELL & C.ª

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadors, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos cisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACTHS

Reparacións, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis -OFICINAS: Escudellers, 12, pral.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÒN VIDAL MARTI

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 francs

Número corrent, 10 céntims. • Número endarrerit, 20 céntims.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54 baixos.

Nº. 6

GALERÍA DE CARTELLS NOTABLES

